

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1178/2023
08.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Александра Каченкова, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.40/21 од 07.04.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.521/23 од 16.08.2023. године, у седници већа одржаној дана 08. новембра 2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Александра Каченкова, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.40/21 од 07.04.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.521/23 од 16.08.2023. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К бр.40/21 од 07.04.2023. године окривљени АА је, заједно са окривљеним ББ, оглашен кривим због извршења кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и два месеца, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 25.02.2019. године до 06.03.2019. године.

Истом пресудом, окривљени су обавезани да на име трошкова кривичног поступка насталих пред Основним јавним тужилаштвом у Врању солидарно плате износ од 54.910,76 динара, да на име трошкова кривичног поступка насталих пред Основним судом у Врању солидарно плате на име одбране по службеној дужности, износ од 97.875,00 динара, те да на име судског паушала плате износе од по 5.000,00

динара сваки, а окривљени АА и да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 72.750,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Окривљени су обавезани и да оштећеној ВВ на име нужних издатака за ангажовање пуномоћника из реда адвоката солидарно плате износ од 74.250,00 динара, те да оштећеној на име имовинскоправног захтева солидарно плате износ од 7.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећена ВВ је упућена на парнични поступак ради остваривања евентуалног вишка имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.521/23 од 16.08.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Врању К бр.40/21 од 07.04.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Александар Каченков, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцена навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да изрека правноснажне пресуде не садржи све битне елементе кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. КЗ, јер у изреци правноснажне пресуде нису наведене речи претње које су окривљени упутили сведоку – оштећеној ГГ, уз закључак да оштећена „није била озбиљно уплашена ... јер у супротном не би смела да истог одгурне“, а зог чега према ставу браниоца у радњама окривљеног нема елемената предметног кривичног дела.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Из законског текста члана 206. став 1. КЗ јасно произилази да је разбојништво сложено кривично дело које се састоји од кривичног дела принуде и кривичног дела крађе, тако да принуда извршена применом силе или претњом да ће се непосредно напасти на живот или тело претходи крађи и представља средство њеног извршења. За

постојање овог кривичног дела неопходно је постојање умишљаја, који обухвата свест да се применом принуде одузима туђа покретна ствар, а како је намера законско обележје кривичног дела разбојништва, кривично дело може бити извршено само са директним умишљајем.

Из изреке побијане првостепене пресуде произилази да су окривљени АА и ББ, у време и на месту описаном у изреци, у стању урачунљивости, свесни свога дела чије су извршење хтели, те свесни да је њихово дело забрањено, по претходном договору, у намери да присвајањем туђих покретних ствари себи прибаве противправну имовинску корист, употребом силе и претњом да ће напасти на живот и тело оштећене ГГ, раднице у трговинској радњи, уз претњу ножем од исте одузели новац у износу од 7.000,00 динара, који се налазио у каси.

Стога, по оцени овога суда, изрека побијане пресуде садржи сва субјективна обележја (умишљај и намеру да окривљени присвајањем туђих покретних ствари себи прибаве противправну имовинску корист), те објективна обележја (употреба ножа и претња да им оштећена преда новац) кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, при чему предузете радње окривљених, описане у изреци пресуде, јасно указују на њихову вољу да кривично дело изврше заједнички.

Како је, дакле, у изреци пресуде јасно описана озбиљна претња (уз употребу ножа) упућена оштећеној, како би им предала новац из касе, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног – да изрека пресуде не садржи претњу упућену оштећеној и да је побијана пресуда донета уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У вези са истом повредом кривичног закона, бранилац окривљеног у захтеву наводи и да се на ЦД-у не види да је окривљени уперио нож према оштећеној и да она није била озбиљно уплашена критичном приликом јер у супротном не би смела да одгурне окривљеног. По оцени овога суда, изложеним наводима побија се чињенично стање и оцена доказа утврђена у побијаним пресудама, дакле указује се на повреду члана 440. ЗКП, која у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, а због чега је у овом делу поднети захтев одбачен као недозвољен.

У поднетом захтеву истиче се и да је изрека првостепене пресуде „конфузна, непотпуна и нејасна“, те да је „изрека другостепене пресуде противречна сведочењу оштећене“, којим наводима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, па како ова повреда не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, то је захтев и у овом делу одбачен као недозвољен.

Бранилац окривљеног у уводу захтева означава и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца. Међутим, образлажући наведену повреду закона бранилац у суштини указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, истицањем да у конкретном случају нису цењене све олакшавајуће околности на

страни окривљеног (да до сада није осуђиван и да је у међувремену постао породичан човек, јер се оженио и постао отац једног малолетног детета), па како ни повреда закона из члана 441. став 1. ЗКП не представља у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је поднети захтев и у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у коме је захтев одбијен као неоснован, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу којим је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић